

Αγωγή δια:
- Μείωση ν. 4093/2012
- Απόφαση αρθ. 13 ν. 4387/2016

ΕΝΩΠΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
(II ΤΜΗΜΑ)
ΑΓΩΓΗ

Του του Ε.Τ.,
κατοίκου οδός αριθ., ΤΚ
....., Α.Μ., με ΑΦΜ ΑΜΚΑ

ΚΑΤΑ

1- του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο νομίμως εκπροσωπείται από τον
Υπουργό Οικονομικών.

2- του ΕΝΙΑΙΟΥ ΦΟΡΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ (Ε.Φ.Κ.Α.)-Γενική
Διεύθυνση Συντάξεων-Διεύθυνση Χορήγησης Συντάξεων Δημοσίου
Τομέα, με έδρα την Αθήνα, νόμιμα
εκπροσωπούμενου, από τον Διοικητή του.

I. Εισαγωγικά

I-A-Υπηρέτησα ως δικαστικός λειτουργός στην Πολιτική και Ποινική
Δικαιοσύνη, από τις έως τις Αποχώρησα από την υπηρεσία,
με το βαθμό του, την, λόγω συμπληρώσεως του
67ου έτους της ηλικίας, σύμφωνα με τη σχετική συνταγματική διάταξη ή λόγω
παραίτησής μου.

Με την με αριθμό Συνταξιοδοτική Πράξη του Διευθυντή της Γενικής
Διεύθυνσης Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, κανονίστηκε η
μηνιαία σύνταξή μου στο ποσό των ευρώ. Στη συνέχεια με
την με αριθμό Πράξη του ίδιου ως άνω Διευθυντή
αναπροσαρμόστηκε/επανακαθορίστηκε (άρθρο 181 παρ. 1 περ. α ν.
4270/2014) η μηνιαία σύνταξή μου στο ποσό των ευρώ. Το ποσό αυτό
της σύνταξης μειώθηκε σταδιακά με τους ν. 4024/2011 και 4051/2012. Εκτός
από τις εν λόγω μειώσεις, οι ως άνω ακαθάριστες συντάξιμες αποδοχές μου
έχουν περικυβηθεί εκ νέου υπέρμετρα και έχουν επανακαθοριστεί με βάση τις
διατάξεις του άρθρου πρώτου, παρ. Β, υποπαρ. Β3 του ν. 4093/2012 και των
άρθρων 13 και 14 του ν. 4387/2016, όπως με λεπτομέρεια θα εκτεθεί
παρακάτω.

II. Νομική βάση της ένδικης αγωγής

II.α. Με τις με αριθ. 1-4/2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος έχει κριθεί ότι δεν είναι συμβατές με τις διατάξεις των άρθρων 26, 87 παρ.1 και 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος και των αρχών του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της αναλογικότητας, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προς το κράτος, της ασφάλειας δικαίου, της προβλεψιμότητας και της ανεξαρτησίας της δικαστικής λειτουργίας και είναι ως εκ τούτου ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες, οι ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις του άρθρου πρώτου, παρ. Β υποπαράγραφος Β3 του ν. 4093/2012, και των άρθρων 13 και 14 του ν.4387/2016. Ειδικότερα το ανωτέρω Δικαστήριο αποφάνθηκε, ότι: «Από τα άρθρα 26, 87 παρ. 1 και 2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος για το ειδικό υπηρεσιακό και συνταξιοδοτικό καθεστώς των δικαστικών λειτουργών, από τη διαχρονικώς διαπλασθείσα έννοια της «σύνταξης», όπως αποτυπώθηκε στο Σύνταγμα του 1975, σε συνδυασμό και προς τις αρχές του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας (άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος), του κοινωνικού κράτους δικαίου (άρθρο 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος), της ασφάλειας δικαίου και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, συνάγεται ότι οι καταβαλλόμενες, μετά τον τερματισμό του εργασιακού βίου, συντάξεις των δικαστικών λειτουργών πρέπει να τελούν σε αναλογία, ήτοι σε εύλογη ποσοτική σχέση με τις αποδοχές ενεργείας, διότι η σύνταξη αποτελεί λογική και νομική συνέχεια του μισθού και εντάσσεται στις εγγυήσεις προσωπικής ανεξαρτησίας του δικαστή. Και τούτο ώστε να μην διαταράσσεται το βιοτικό επίπεδο των συνδεομένων με ειδική λειτουργική με το Κράτος σχέση δικαστικών λειτουργών, σε σύγκριση με αυτό που είχαν εξασφαλίσει κατά τον ενεργό υπηρεσιακό τους βίο και να μην μειώνεται κατά τρόπο δραστικό και αιφνίδιο το εισόδημα τους, με την ανατροπή καταστάσεων, στις οποίες δικαιολογημένα είχαν αποβλέψει, ούτε να προσδιορίζεται το ποσό της σύνταξης σε τόσο χαμηλό ύψος, ώστε να διακινδυνεύεται η αξιοπρεπή διαβίωση του συνταξιούχου. Το όριο που προσδιορίζει την αξιοπρεπή διαβίωση συναρτάται προς το ύψος των εν ενεργεία αποδοχών, διότι ο ενδιαφερόμενος έχει τη δικαιολογημένη πεποίθηση ότι θα απολαύει και μετά την αποχώρηση από την υπηρεσία μία ανάλογη προς τις αποδοχές ενεργείας σύνταξη. Επομένως, από τη ρυθμιστική επέμβαση του νομοθέτη, δεν δύναται

να θίγεται, ούτε το ιδιαίτερο μισθολογικό και συνταξιοδοτικό καθεστώς των δικαστικών λειτουργών, όπως αυτό απορρέει-προστατεύεται από το Σύνταγμα, αλλά ούτε και να παραβιάζεται η προεκτεθείσα αρχή της αναλογίας αποδοχών ενεργείας και συντάξιμων αποδοχών.

Με το άρθρο πρώτο, παράγραφος Β υποπαράγραφος Β3, του ν. 4093/2012 (Α'222), [όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 4111/2013 (Α'18) και τα άρθρα 13 και 14 του ν. 4387/2016 (Α'85)] κατά το μέρος που αφορούν τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς και κατά το μέρος που αναπροσαρμόζονται και επανακαθορίζονται οι συντάξιμες αποδοχές τους, θίγεται το ιδιαίτερο συνταξιοδοτικό καθεστώς των δικαστικών λειτουργών και παραβιάζεται η αρχή της αναλογίας αποδοχών ενεργείας και συντάξιμων αποδοχών των δικαστικών λειτουργών, καθόσον με αυτές επιβάλλονται περικοπές μόνο στις συντάξιμες αποδοχές των δικαστικών λειτουργών, οι οποίες συνεπάγονται σοβαρές μειώσεις του εισοδήματος τους και ανατρέπουν, ως εκ τούτου, τα οικονομικά δεδομένα στα οποία δικαιολογημένα είχαν αποβλέψει. Παραβιάζεται αυτό, το οποίο αποτελεί το συνταγματικό πυρήνα του συνταξιοδοτικού τους δικαιώματος, η χορήγηση δηλαδή στον συνταξιούχο δικαστικό λειτουργό παροχών τέτοιων που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια και να διατηρεί, μετά το πέρας του ενεργού υπηρεσιακού βίου του, επίπεδο διαβίωσης ανάλογο προς το κύρος του δικαστικού λειτουργήματος και εγγύτερο κατά το δυνατόν προς εκείνο, το οποίο εξασφάλιζαν οι αποδοχές που λάμβανε στη θέση και στο βαθμό που κατείχε κατά την αποχώρηση από την ενεργό υπηρεσία. Συνεπώς, οι διατάξεις αυτές, κατά το μέρος που αφορούν τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, αντίκεινται, όπως αναφέρθηκε, στις διατάξεις των άρθρων 26, 87 παρ. 1 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος» (βλ. τις αποφάσεις 1 έως και 4/2018 του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, τις αποφάσεις του αυτού Δικαστηρίου 127/2016, 6/2015, 203/2014, 88/2013, 57/2010, 21 και 13/2006, του Ελ. Συν. Ολομ. 244/2017, 4327/2014 και 1316/2001 του ΣτΕ Ολομ. 3540/2003).

II.β. Εξάλλου, με τις διατάξεις του άρθρου 95 παρ. 5 του Συντάγματος ορίζεται ότι «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως ο νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη

διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης», ενώ με τις διατάξεις των άρθρων 50 παρ. 4 του π.δ. 18/1989 «Κωδικοποίηση νόμων για το ΣΤΕ», και 122 του Π.Δ 1225/1981 «Δικονομία του Ελεγκτικού Συνεδρίου» ορίζεται, αντίστοιχα, ότι «4. Οι διοικητικές αρχές, σε εκτέλεση της υποχρέωσης τους κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος, πρέπει να συμμορφώνονται ανάλογα με κάθε περίπτωση, με θετική ενέργεια προς το περιεχόμενο της απόφασης του Συμβουλίου, ή να απέχουν από κάθε ενέργεια που είναι αντίθετη προς όσα κρίθηκαν από αυτό. Ο παραβάτης, εκτός από τη δίωξη κατά το άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα, υπέχει και προσωπική ευθύνη για αποζημίωση», και ότι «Η Διοίκηση έχει υποχρέωσιν συμμορφώσεως προς τας αμετάκλητους αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου».

Από τις διατάξεις αυτές, συνάγεται, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του ΣΤΕ (ΣΤΕ 744/2016, ΣΤΕ 15/2016 ΣΤΕ 3043/2013, ΣΤΕ 3606/2012, ΣΤΕ 3854/2011) και του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ΕΛΣ 1471/2009, ΟΛΕΛΣ 384/2001), ότι η **Διοίκηση, συμμορφούμενη προς απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου**, (καθώς και του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, δοθέντος ότι οι διατάξεις αυτές, λόγω της ταυτότητας του νομικού λόγου θέσπισής τους, τυγχάνουν ανάλογης εφαρμογής και επί αποφάσεων του εν λόγω Δικαστηρίου), **υποχρεούται να προβεί σε θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής κατάστασης, η οποία προέκυψε αμέσως ή εμμέσως από την απόφαση αυτή, ανακαλώντας ή τροποποιώντας τις σχετικές, εν τω μεταξύ, εκδοθείσες πράξεις ή εκδίδοντας άλλες με αναδρομική ισχύ, προκειμένου να αποκαταστήσει τα πράγματα στην θέση στην οποία θα ευρίσκονταν, εάν εξαρχής δεν είχε εκδοθεί η κριθείσα ως αντισυνταγματική ή δεν είχε λάβει χώρα η ακυρωθείσα παράλειψη.**

II.γ. Περαιτέρω, στο άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα ορίζεται ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το Δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση ...», ενώ, στο άρθρο 106 του ίδιου Νόμου ότι: «οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους». Στην εν λόγω αποζημίωση περιλαμβάνεται τόσο η

αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη η υπάρχουσα, πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη των οργάνων του Δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη αυτός με τη στέρηση, εξαιτίας της παράνομης πράξης ή παράλειψης, παροχών, τις οποίες πιθανώς, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη αυτή πράξη ή παράλειψη (ΣτΕ 744/2016, ΣτΕ 15/2016, ΣτΕ 1287/2013).

III. Ενόψει όλων των ανωτέρω, ενώ θα έπρεπε τα αρμόδια, για τον καθορισμό και την καταβολή στους συνταξιούχους των ποσών των μηνιαίων συντάξεων, Όργανα του πρώτου εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου να έχουν ήδη συμμορφωθεί στην ανωτέρω Συνταγματική τους υποχρέωση, και να έχουν ήδη θεωρήσει ανίσχυρες και μη υφισταμένες στο νομικό κόσμο τις ανωτέρω νομικές διατάξεις που κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές και ανίσχυρες από το ως ανωτέρω Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος και να έχουν ήδη προβεί τις αναγκαίες άμεσες θετικές ενέργειες για την αναμόρφωση της νομικής κατάστασης, η οποία προέκυψε αμέσως από τις αποφάσεις αυτές, εκδίδοντας πράξεις προσδιορισμού των συντάξεων, με αναδρομική ισχύ, προκειμένου να αποκαταστήσουν τα πράγματα στην θέση στην οποία θα ευρίσκονταν, εάν εξαρχής δεν είχαν εκδοθεί οι κριθείσες ως αντισυνταγματικές ανωτέρω διατάξεις και να αποκαταστήσουν τα ποσά των συντάξεων χωρίς τις ανωτέρω περικοπές που κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές, **αντίθετα, δεν προέβησαν στις ενέργειες αυτές, με συνέπεια**, όπως στην αρχή αναφέρεται, να εξακολουθεί να παρακρατείται, από τα ποσά των μηνιαίων συντάξεων μου, τα κατωτέρω αναφερόμενα ποσά, συνολικού ύψους ευρώ.

IV. Οι ενέργειες αυτές των αρμόδιων Οργάνων του πρώτου εναγομένου συνιστούν, παραβάσεις ρητής συνταγματικής υποχρέωσης τους **καθώς και αδιοπρακτικές συμπεριφορές**, σύμφωνα με όσα ήδη ανωτέρω εκτίθενται, **οι οποίες τελούν σε απιώδη συνάφεια με την ζημία που έχω υποστεί από την παρακράτηση (μη καταβολή) των ως άνω ποσών από τις μηνιαίες συντάξεις μου, του προαναφερθέντος χρονικού διαστήματος.**

V. Ιστορική βάση της αγωγής μου

V.α. Οι συνολικές συντάξιμες ακαθάριστες μηνιαίες αποδοχές μου, ωςευρώ (βασική ακαθάριστη σύνταξη ευρώ συν επίδομα συζύγου ευρώ, συν επίδομα εξομάλυνσης ευρώ), πέραν των προηγηθεισών μειώσεων, έχουν μειωθεί, όπως προαναφέρθηκε, εκ νέου με το άρθρο πρώτο, παράγραφος 3, υποπαράγραφος Β.3 του ν. 4093/2012, κατά ευρώ μηνιαίως και, για το μηνιο χρονικό διάστημα από έως και 30 Σεπτεμβρίου 2017, **συνολικώς σε ευρώ** (ήτοι μήνες Χ) [βλ. για όλα αυτά τα επισυναπτόμενα μηνιαία ενημερωτικά σημειώματα του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, τα οποία αφορούν τις συντάξιμες αποδοχές μου κατά το χρονικό διάστημα έως και 30 Σεπτεμβρίου 2017.

V.β. Επίσης οι ως άνω συνολικές ακαθάριστες μηνιαίες συντάξιμες αποδοχές μου τωνευρώ (βασική σύνταξη ευρώ, συν επίδομα συζύγου ευρώ, συν επίδομα εξομάλυνσης ευρώ) ύστερα από τις παραπάνω περικοπές με βάση τις κριθείσες συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011, κατά ευρώ και 1 παρ. 1 του ν. 4051/2012, κατά ανέρχονταν στο ποσό των ευρώ. Το ποσό αυτό των μηνιαίων ακαθάριστων αποδοχών μου (.....ευρώ) έχει αναπροσαρμοσθεί/επανακαθορισθεί από 12 Μαΐου 2016 στο ποσό των 2.000,00 ευρώ (ακαθάριστα) κατ' εφαρμογή των άρθρων 13 και 14 του ν. 4387/2016. Σε εκτέλεση δε αυτής της τελευταίας αναπροσαρμογής (περικοπής) οι μηνιαίες ακαθάριστες συντάξιμες αποδοχές μου έχουν περικοπεί από το μήνα Οκτώβριο του 2017 κατά ευρώ μηνιαίως. Δηλαδήευρώ συνολικές μηνιαίες ακαθάριστες συντάξιμες αποδοχές μου, μείον ευρώ μηνιαίως με το άρθρο 1 παρ. 10 του ν. 4024/2011 και μείον ευρώ μηνιαίως με το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 4051/2012, ίσον ευρώ, μείον το ποσό των 2.000,00 ευρώ ακαθάριστα που μου καταβάλλονται από το μήνα Οκτώβριο του 2017 μέχρι σήμερα, με βάση το άρθρο 13 του ν. 4387/2016, ίσον ευρώ μηνιαίως. Συνολικά δε έχουν μειωθεί οι ακαθάριστες αποδοχές μου κατά το χρονικό διάστημα από το μήνα του 201 μέχρι το μήνα Δεκέμβριο του 2018 κατά το ποσό των

ευρώ (ήτοι μήνες Χ..... = ευρώ) [βλ. για όλα αυτά τα επισυναπτόμενα μηνιαία ενημερωτικά σημειώματα του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους τα οποία αφορούν τις συντάξιμες αποδοχές μου για το χρονικό διάστημα από το μήνα έως το μήνα Δεκέμβριου 2018].

VI.α. Επομένως, το Ελληνικό Δημόσιο, υποχρεούται να μου καταβάλει, ως αποζημίωση σύμφωνα με το άρθρο 105 του Εισ.Ν.Α.Κ. άλλως ως διαφορά συντάξιμων αποδοχών, για τη χρονική περίοδο από έως την 30 Σεπτεμβρίου 2018 το συνολικό ποσό των ευρώ (ήτοι συν ευρώ, ίσον).

Επιπρόσθετα, από τις ως άνω παράνομες ενέργειες των Οργάνων του Ελληνικού Δημοσίου και συγκεκριμένα, αφενός από την αντισυνταγματική νομοθέτηση, που προσέβαλε, κατά τα ανωτέρω, το κύρος του λειτουργήματος, που έχω ασκήσει, την, στη συνέχεια, άρνηση της εκτελεστικής εξουσίας να συμμορφωθεί οικειοθελώς ρυθμίζοντας αμέσως και πλήρως το ζήτημα της επιστροφής σε εμένα των οφειλόμενων συντάξιμων αποδοχών μου, παρά την υποχρέωση της να συμμορφωθεί στα δεσμευτικώς γι' αυτήν κριθέντα με τις 1 έως και 4 /2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου (άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος), το οποίο επέλυσε αμετακλήτως το ένδικο ζήτημα, και, ως εκ της φύσεως των αποφάσεων αυτών, που έχουν γενική ισχύ, έχω υποστεί ηθική βλάβη και προσβολή της προσωπικότητάς μου, για την αποκατάσταση της οποίας οφείλει αυτό να μου καταβάλει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 914, 932 ΑΚ, χρηματική ικανοποίηση ύψους 3.000 ευρώ.

VI.β. **Συνυπόχρεος, εις ολόκληρο**, καταβολής των ανωτέρω ποσών είναι, μαζί με το Ελληνικό Δημόσιο, ο δεύτερος των εναγομένων, Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ), αφενός μεν ως οιονεί καθολικός διάδοχος του πρώτου εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου (αρθρ. 51 παρ. 1 ν. 4387/2016) αφετέρου δε διότι **παρόλο ότι μεταφέρθηκαν σε αυτόν**, σύμφωνα με τα άρθρα 51, 53 και 100 παρ. 1 του ν. 4387/2016 και της Κ.Υ.Α. Υπουργών Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οικονομικών 2915/783/2018 (ΦΕΚ Β'55), σε κάθε περίπτωση μέχρι 30-4-2018, **οι αρμοδιότητες των συντάξεων του Δημοσίου τομέα, τα αρμόδια, για την καταβολή των συντάξεων στους συνταξιούχους, Οργανά του,**

δεν εκτέλεσαν και αυτά, όπως τα αντίστοιχα του Ελληνικού Δημοσίου, τις ανωτέρω υποχρεώσεις τους, με συνέπεια να μην έχουν αποκατασταθεί τα ποσά των συντάξεών μου χωρίς τις ανωτέρω περικοπές που κρίθηκαν ως αντισυνταγματικές και να εξακολουθούν να παρακρατούνται, από τα ποσά των μηνιαίων συντάξεών μου, τα ανωτέρω αναφερόμενα ποσά.

VI.γ. Με τα δεδομένα αυτά, νομότυπα και παραδεκτά ασκώ την παρούσα αγωγή μου απευθείας ενώπιον του κατ' αρχήν αρμοδίου Ελεγκτικού Συνεδρίου (αρθρ. 19 παρ. 9 ν. 4387/2016 και ΑΕΔ 4/2001). Και τούτο διότι το νομικό ζήτημα που ανακύπτει με την παρούσα αγωγή μου και αφορά ειδικά τους συνταξιούχους δικαστικούς λειτουργούς, της συμφωνίας, δηλαδή, των προαναφερόμενων διατάξεων των νόμων 4093/2012 και 4387/2016 προς τα άρθρα 26, 87 παρ. 1,2 και 88 παρ. 2 του Συντάγματος, έχει ήδη επιλυθεί με τις ως άνω 1 έως 4/2018 αποφάσεις του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, ενόψει δε και του ότι, όπως δέχθηκε το παραπάνω Δικαστήριο (του άρθρου 88 παρ. 2 Συντάγματος) με τις υπ' αριθμ. 84/2014 και 6/2015 αποφάσεις του, εφόσον νομικό ζήτημα που αφορά τους δικαστικούς λειτουργούς έχει ήδη επιλυθεί με απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου του άρθρου 88 παρ. 2 του Συντάγματος, ένδικο βοήθημα στο οποίο ανακύπτει το ίδιο αυτό νομικό ζήτημα, νομίμως ασκείται απ' ευθείας ενώπιον του κατ' αρχήν αρμοδίου, ως εκ του αντικειμένου της διαφοράς, τακτικού διοικητικού δικαστηρίου ή του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το οποίο (τακτικό διοικητικό δικαστήριο ή Ελεγκτικό Συνέδριο) δεν υποχρεούται να παραπέμψει το ένδικο αυτό βοήθημα προς εκδίκαση στο Ειδικό Δικαστήριο, κατά το άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 3038/2002, αλλά κρατεί και δικάζει τούτο, λαμβάνοντας υπόψη την επιλύουσα το νομικό ζήτημα απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου.

ΕΠΕΙΔΗ, με την αγωγή αυτή ζητώ να καταδικασθούν, εις ολόκληρο, τα εναγόμενα, Ελληνικό Δημόσιο και ΕΦΚΑ, στην καταβολή σε εμένα ποσού 6.000 ευρώ και να αναγνωρισθεί η υποχρέωσή τους να μου καταβάλουν, εις ολόκληρον το καθένα τους, το υπόλοιπο οφειλόμενο ποσό των ευρώ (ήτοι +3.000 ευρώ μείον 6.000 ευρώ), συνολικώς δε το ποσό των ευρώ (ήτοι+ 3.000.00 ευρώ).

ΕΠΕΙΔΗ, η αγωγή μου είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 95 παρ. 5 του Συντάγματος, αρθρ. 50 παρ. 3α, 3β, 4 Π.Δ/τος 18/1989 και άρθρα 914 ΑΚ, 105 και 106 Εισ.ΝΑΚ, 932, 297, 298 ΑΚ.

ΕΠΕΙΔΗ, όλα τα ανωτέρω ποσά πρέπει να υποχρεωθούν και να μου κατά καταβάλουν, εις ολόκληρον, οι αντίδικοι, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Και με ρητή επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μου.

ΖΗΤΩ

Να γίνει δεκτή η αγωγή. Να υποχρεωθούν τα εναγόμενα (Ελληνικό Δημόσιο και ΕΦΚΑ) να μου καταβάλουν, εις ολόκληρον το καθένα τους, το ποσό των έξι χιλιάδων(6.000,00) ευρώ, νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

Να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να μου καταβάλουν, εις ολόκληρο το καθένα τους, το ποσό των , ομοίως νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση.

Και να καταδικαστούν τα εναγόμενα στην πλήρη δικαστική μου δαπάνη, καθώς και για την αμοιβή του πληρεξούσιου δικηγόρου μου.

Πληρεξούσιο και αντίκλητο διορίζω τον δικηγόρο Αθηνών, ο οποίος και υπογράφει το παρόν δικόγραφο,

.....

ΑΘΗΝΑ / / 2018

Ο ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ